

HỒI 725

Công Chủ Chi Tâm

Bụi tuyết đột nhiên rơi lất phất, thành Trường An như được phủ một lớp áo trắng muốt tinh khiết.

Ngay trong đêm không bình thường này, Khấu Trọng kéo Tra Kiệt đến trước cổng Phong Nhã Lâu, mỉm cười: "Ta vẫn không yên tâm, phải nhắc ngươi một câu."

Tra Kiệt đỏ ửng mặt, lời nói của Khấu Trọng càng khiến y thêm bất an, thế rồi cung kính nói: "Thiếu soái chịu chỉ điểm, thuộc hạ rất cảm kích!"

Khấu Trọng vỗ vai y, cười ha hả: "Con gấu bà nó, hiểu chưa?"

Tra Kiệt nghe vậy ngơ ngác chẳng hiểu gì, sớm đã bị Khấu Trọng kéo tuột vào trong Phong Nhã các, bọn người canh cửa trông có vẻ như bọc dịch vôi vàng chạy đến, một người lớn tuổi hỏi: "Xin hỏi hai vị đại gia có đặt phòng trước chưa?"

Khấu Trọng thích nhất là giao tiếp với bọn người này, bởi gã có thể nhớ lại những ngày ở Dương Châu, gã lại hiểu rõ hơn ai hết cách thức xử sự của bọn chúng, bèn nháy mắt với hắn rồi trả lời rằng: "Nói với Thanh Thanh phu nhân là có Thái Nguyên Dũng đến."

Tra Kiệt không ngờ rằng Khấu Trọng dùng cách này để dắt y đi gặp Hỷ Nhi, mà không phải đi cửa sau lên vào phòng khuê.

Bọn người kia đều biến sắc, rõ ràng cao thủ chơi mã cầu Thái Nguyên Dũng đã trở thành nhân vật anh hùng, trong thành Trường An ai ai cũng biết.

Tên lớn tuổi đầu lĩnh vội quát: "Còn chưa lập tức thông báo cho Thái gia?"

Một tên lật đật chạy vào.

Người ra lệnh lúc nãy mỉm cười, cung tay: "Thì ra là Thái gia, tiểu nhân là Chu Bảo, nhờ Thái gia và Khuông gia giúp hoàng thượng đại phá quỷ Ba Tư, tiểu nhân mới thắng cá cược được một ván lớn, xin mời theo tiểu nhân."

Khấu Trọng và Tra Kiệt nghe thế đưa mắt nhìn nhau, lúc này mới hiểu nguyên nhân khiến bọn chúng xôn xao. Tiếng tăm của Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông nhờ vào trò chơi mã cầu giờ đã nổi tiếng toàn thành.

Khấu Trọng thắc mắc: "Không phân chia thắng bại thì là hòa rồi, vậy làm sao Chu đại ca thắng tiền được?"

Chu Bảo vui vẻ nói: "Ngày hôm đó bọn tiểu nhân thắng một ăn chín, quý Ba Tư thắng một ăn một, hòa nhau thì bên nào mua cao sẽ thắng, đó là nguyên tắc của Lục Phúc đồ quán, nghĩa là một ăn ba."

Khấu Trọng thâm nghĩ, lại là trò của Trì Sanh Xuân, không trừ khử người này, chắc chắn sẽ có hại cho dân chúng Trường An.

Chu Bảo dắt họ vào một căn phòng, Khấu Trọng nghiêng tai lắng nghe, tiếng đàn sáo vang khắp nơi, cười rằng: "Việc làm ăn của các người cũng hưng vượng lắm."

Chu Bảo khẽ nói: "Nếu chẳng phải Kỷ tiểu thư về quê thăm bà con, việc làm ăn càng tốt hơn!", rồi cáo lui, đoạn kêu một ả nô tỳ vào châm trà dâng khăn, hầu hạ rất chu đáo.

Khi còn lại hai người, Khấu Trọng mới nói với Tra Kiệt nãy giờ hồi hộp đến không thở nổi: "Bây giờ Trường An ngoài mát trong nóng, bề ngoài không thấy gì, nhưng thật sự các thế lực đang đấu đá lẫn nhau. Bọn ta đã trở thành cục cưng của Doãn Tổ Văn và Trì Sanh Xuân, những người khác đều không dám triều vào. Cho nên bọn ta phải nhân lúc này, làm cho người ta thấy chúng ta là những kẻ chơi bời, suốt ngày chỉ biết đến đồ trường với thanh lâu, như vậy bọn chúng sẽ không còn cảnh giác đối với chúng ta."

Lúc này Tra Kiệt còn có lòng dạ nào nghe những lời đó, chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tiếng rèm che loạt soạt vang lên, Thanh Thanh yếu điệu bước vào, nàng đã biết Thái Nguyên Dũng là Khấu Trọng, nhưng không ngờ gã lại đến gặp nàng với thân phận của khách làng chơi. Vừa bước qua cửa nàng đã giận dữ nói: "Thái gia làm nô gia sợ chết khiếp, bây giờ tìm vẫn còn đập thành thịch!"

Khấu Trọng vội đứng dậy xin lỗi, rồi ngồi xuống nói: "Đây chính là tiểu Kiệt mà đệ đã nói, vừa gặp đã mến Hỷ Nhi, hi hi!"

Tra Kiệt xấu hổ, suýt chút nữa đã tìm lỗ chui xuống, y không ngờ Khấu Trọng lại thẳng thắn đến mức đó, khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Thanh Thanh đưa mắt liếc nhìn y, mỉm cười: "Đúng là có hơi quen mặt, Thanh Thanh nhớ lại rồi! Là người của thuyền vận công xã, lần đầu tiên bị đẩy vào đây, đổ mặt đến nỗi không nói được nửa câu."

Tra Kiệt lúng túng, cúi đầu nói: "Ôi, ta..."

Khấu Trọng mỉm cười: "Tiểu Kiệt là một trong những đại tướng của tiểu Trọng, theo đệ đã nhiều năm. Tiểu đệ bảo đảm hần là phu quân lý tưởng nhất của Hỷ Nhi. Vì hạnh phúc suốt đời của Hỷ Nhi, làm phiền tử tử giúp đỡ, tác hợp cho bọn họ, nếu không được chỉ đành coi tiểu Kiệt phận bạc. Tiểu đệ cáo từ! Làm phiền tử tử chăm sóc cho hần."

Tra Kiệt thất kinh, suýt chút nữa đã túm gã lại.

Khấu Trọng đoán trước đẩy hần ngồi vào ghế, cười ha hả: "Tử tử xem, người trẻ tuổi tính tình thuần lương thế này, chẳng phải là hạng hoa ngôn xảo ngữ, trêu hoa ghẹo cỏ. Đừng xem bộ dạng hần nhút nhát, thật ra hần thân thủ bất phàm, kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, ngày sau hần sẽ đưa các người đến Lương Đô."

Tra Kiệt giờ mới hiểu được chút ít câu "con gấu bà nó" mà Khấu Trọng vừa nói khi nãy, đó chính là dám dũng cảm đối diện, dùng khoái đao chém sạch mọi sợ hãi, thẳng thắn thử xem y và Hỷ Nhi có phải là nhân duyên tiền định hay không.

Thanh Thanh cất tiếng cười khanh khách, kéo tay gã ra khỏi phòng: "Yên tâm, đã là hảo bằng hữu của đệ, tử tử sẽ cố gắng hết sức tác hợp."

oOo

Từ Tử Lăng cẩn thận gõ nhẹ làm ám hiệu vào cửa sổ phòng Trầm Lạc Nhạn.

Trong đêm tĩnh lặng, tuyết bay la đà, trong động lại có tĩnh. Đó có thể là đêm tuyết cuối cùng trước mùa xuân ấm áp sắp tới, ba tháng mùa đông rét mướt đã sắp chấm dứt rồi.

Đối với Trầm Lạc Nhạn, gã đành phải cẩn thận. Trầm Lạc Nhạn xưa nay rất tùy tiện trong quan hệ nam nữ, dù đã là phu nhân của người ta nhưng tính nết vẫn như xưa.

Cửa sổ mở ra đánh kệt một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Trầm Lạc Nhạn hiện ra, nàng mừng rỡ nói: "Xem như ngươi giữ lời! Nếu đêm nay ngươi không đến, ngày mai người ta sẽ tìm ngươi tính sổ."

Từ Tử Lăng thầm lo, không dám nhìn thân hình quyến rũ lấp ló dưới lớp áo mỏng của nàng, nói: "Ta vào đây!"

Trầm Lạc Nhận chợt đưa tay ôm lấy mặt gã, vươn người lên: "Có biết người ta nhớ người lắm không?", rồi hôn nhẹ lên má gã, sau đó thối lui ra sau.

Từ Tử Lăng cũng chẳng làm gì được, tung mình vọt vào trong.

Trầm Lạc Nhận đóng cửa sổ lại, kéo tay gã bước đến giường.

Định lực tuy có cao nhưng Từ Tử Lăng vẫn thấy thấp thỏm lo âu, không biết nàng có ép gã lên giường hay không? Trong lòng đang thầm lo, lại ngửi thấy một mùi hương đầy kích thích, dù gã biết rõ không nên có cảm giác đó. Nói đến cùng, gã không phải là không có thiện cảm đối với Trầm Lạc Nhận, nàng lại là kẻ xinh đẹp quyến rũ tuyệt vời, hình ảnh và phong tư mỹ lệ của nàng chỉ huy trên chiến trường đã ghi sâu trong lòng gã ngay từ lần gặp đầu tiên.

May thay Trầm Lạc Nhận chỉ kéo gã ngồi xuống mép giường, Từ Tử Lăng thót tim, kéo tấm mền bọc nàng lại rồi nói: "Cẩn thận kẻo cảm lạnh!"

Trầm Lạc Nhận không ngờ Từ Tử Lăng làm thế là do sợ gã sẽ không chống cự nổi sự quyến rũ của nàng, còn tưởng rằng gã quan tâm mình, cảm kích nói: "Tử Lăng thật là chu đáo!", rồi dịu dàng ngồi dựa vào vai gã một cách hết sức tự nhiên.

Từ Tử Lăng cố gắng giữ bình tĩnh, nếu để Trầm Lạc Nhận biết tim mình đang đập rộn rã, chắc chắn sẽ không xong, hỏi: "Tình hình thế nào?"

Trầm Lạc Nhận nhắm mắt, khẽ đáp: "Người nói là tình hình phía nào? Tử Lăng không muốn biết người ta lo lắng cho người đến mức nào sao? Trong cuộc chiến ở Lạc Dương, ta sợ người và Khấu Trọng chịu không nổi!"

Từ Tử Lăng nói: "Đó là một con ác mộng ở quá khứ, ta vẫn chưa có cơ hội cảm ơn nàng, nếu chẳng phải nàng đưa Hi Bạch đến giúp đỡ, ta và Bạt Phong Hàn đã mất mạng rồi."

Trầm Lạc Nhận mơ màng khẽ nói: "Chúng ta còn nói những lời này sao? Ngày mai Ngụy Trung sẽ theo Kiến Thành trở về, chưa chắc ta có cơ hội gặp riêng ư."

Rồi nàng lại nói tiếp: "Tình hình trước mắt rất khó khăn, đó là hoàng thượng bị bọn tiểu nhân xúi giục, cho rằng Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh là hai kẻ xúi bẩy Tần vương hạ độc hạ chết Trương Tiệp dư. May mà hai người này đều theo Tần vương đến Quan ngoại, nếu không đã bị Lý Uyên đối phó như Lưu Văn Tĩnh rồi. Người có biết Lưu Văn Tĩnh cũng

nghe cứu y được, lại rất thân thiết với hai người Phòng, Đỗ. Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu họ Lưu bị xử tử."

Phong Đức Di đã nói cho gã biết chuyện Lý Uyên nghi ngờ hai người này, bây giờ gã vẫn thấy đau đầu. Khi Lý Thế Dân về Trường An, Lý Uyên lập tức buộc hần giao ra hai người Phòng, Đỗ, lúc đó phải ứng phó ra sao? Đoạn trầm giọng nói: "Lập tức thông báo Tần vương, mượn cớ để họ ở lại Lạc Dương..."

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu: "Không được đâu. Chiếu thư của Hoàng thượng đã nói rõ là Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối phải theo Tần vương trở về. Nếu không nghe theo lệnh vua, Tần vương sẽ lập tức chịu tội."

Từ Tử Lãng nói: "Làm sao nàng biết tin này?"

Trầm Lạc Nhạn nói: "Tú Ninh công chúa nói cho Lạc Nhạn biết, ở Trường An, ta là người tri kỷ duy nhất của nàng, vừa có thể nói chuyện về hai anh trai, vừa có thể nói về Khấu Trọng và người."

Từ Tử Lãng nói: "Có thể sắp xếp cho ta gặp mặt nàng không?"

Trầm Lạc Nhạn ngồi thẳng dậy, nhìn gã đăm đăm, thắc mắc: "Gặp nàng có ích gì? Chỉ làm cho nàng thêm khó xử thôi."

Từ Tử Lãng nói: "Nàng là người hiểu rõ lý lẽ, lại tốt bụng hiểu người, nếu nàng chịu đứng về phía Tần vương, bọn ta có thể thông qua nàng thuyết phục Lý Thần Thông."

Trầm Lạc Nhạn nói: "Lý Thần Thông là người chúng ta có cơ hội tranh thủ nhiều nhất. Khoan hãy nói xưa nay y có quan hệ tốt đẹp với Tần vương, ít nhất y cũng là người đã quen trên chiến trường, hiểu Tần vương là niềm hy vọng duy nhất của Đại Đường còn hơn cả Lý Uyên. Quan trọng hơn là y biết uy lực của mối liên minh Khấu Trọng và Tống Khuyết, cân nhắc lợi hại, y sẽ biết buông bên nào bỏ bên nào. Nhưng nếu không thể thuyết phục được y, phải lập tức giết ngay, không thể để cho ai biết kế hoạch của chúng ta."

Từ Tử Lãng bất giác nhớ lại Khả Đạt Chí, cười khổ: "Hy vọng không xảy ra tình trạng này."

Trầm Lạc Nhạn nhíu mày: "Kể đi gặp Tú Ninh công chúa phải là Khấu Trọng chứ không phải là Từ Tử Lãng người. Chỉ có nữ nhân mới biết tấm lòng nữ nhân, nàng có tình cảm đặc biệt đối với Khấu Trọng. Nếu Khấu Trọng không đi gặp nàng, hậu quả vẫn rất khó đoán."

Từ Tử Lăng lấy làm đau đầu cho Khấu Trọng. Chả lẽ muốn Khấu Trọng nói cho nàng biết rằng, bọn gã phát động chính biến chẳng những buộc phụ hoàng nàng thoái vị, mà còn phải giết cả hai người huynh trưởng của nàng?

Giọng nói của Trầm Lạc Nhạn vang lên bên tai gã: "Ta sẽ tìm cách mời Tú Ninh công chúa đến đây, xế trưa ngày mai, các người đến bức tường hậu viện xem ám hiệu để biết thời gian và địa điểm gặp mặt.", đoạn nói ra ám hiệu.

Từ Tử Lăng biết không tiện ở lại lâu, nói: "Ta đã hẹn Khấu Trọng làm chút việc, hôm sau đến gặp nàng."

Trầm Lạc Nhạn thất vọng: "Ta còn tưởng ngươi phải cùng người ta nói chuyện cho đến sáng, lần sau ngươi không được bỏ đi sớm."

Từ Tử Lăng thầm than, đỡ nàng nằm xuống rồi lập tức bỏ đi.

oOo

Ba người mặc đồ dạ hành, đầu bịt kín mít, chỉ để lộ hai mắt, phóng vọt lên mái nhà phủ đầy tuyết của Thạch Chi Hiền, cúi người nhìn xuống, đưa mắt nhìn vào sào huyết bí mật của Thạch Chi Hiền, ở đó có một ánh lửa le lói.

Hầu Hi Bạch là ngựa già quen đường ở Trường An, chỉ vào dòng sông đi ngang Thạch phủ rồi chảy về phía đông nam của thành Trường An: "Dòng sông Khúc Giang chảy về phía đông nam này là thắng cảnh số một của Trường An, sư phụ chọn nơi này dựng nhà rất cao minh."

Khấu Trọng nói: "Dương Văn Can chọn ở Tây thị cũng là đạo lý như vậy, dựng nhà gần kênh Vĩnh An, khi có việc nhảy xuống cũng tiện."

Hầu Hi Bạch nói: "Ta và lão Bạt đã nhiều lần đến Hiệp Xương Long nhưng đều sợ đánh cỏ động rắn nên không lên vào, ban ngày Hiệp Xương Long kinh doanh lương thực, bề ngoài không có gì khác lạ."

Khấu Trọng nói: "Ta dám khẳng định Dương Văn Can trốn bên trong, đợi người của ta đến đủ, bọn ta sẽ giết sạch cho bọn chúng không còn một mảnh giáp, quấy rối Hương gia và Dương Hư Ngạn."

Từ Tử Lăng bực bội: "Chớ có làm càn, chúng ta phải giành lấy thắng lợi cuối cùng chứ không phải là thắng lợi nhất thời."

Khấu Trọng cười vuốt đuôi: "Ta chỉ nói đùa cho hợp với hành vi giang hồ vượt tường trở mái như bây giờ thôi."

Hầu Hi Bạch bật cười: "Nếu đây gọi là Đàm Tiểu dụng binh, chắc chắn sẽ làm tức chết Gia Cát Võ Hầu danh truyền thiên cổ."

Khấu Trọng lấy cùi chỏ thúc Từ Tử Lăng, nói: "Người đi trước, xem rõ tình hình rồi bọn ta mới hiện thân."

Ngay lúc này Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều chợt dạ, đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng quay đầu nhìn ra phía sau.

Hầu Hi Bạch phản ứng hơi muộn hơn, khi quay ra sau thì Thạch Chi Hiền đã hiện thân trên mái nhà phủ đầy tuyết, hờ hững nhìn ba người: "Nếu chẳng phải nghe các người nói chuyện thoải mái như thế này, ta còn tưởng các người đến đây ám sát ta."

Ba người vẫn giữ tư thế quỳ, Hầu Hi Bạch cung kính gọi một tiếng: "Su phụ!"

Khấu Trọng thầm kêu xấu hổ, nếu thật sự đến ám sát, chắc chắn sẽ thất bại, trộm gà không được còn mất cả nắm thóc. Nếu bị Thạch Chi Hiền kêu lớn kinh động quan phủ thì gã sẽ thua thảm thương, gã ngượng ngùng: "Tà vương cảnh giác thật là cao, khiến suýt nữa ta hoài nghi ông không cần ngủ."

Thạch Chi Hiền mỉm cười: "Đêm nay là đêm đặc biệt, ta cũng không định ngủ, ta định ngày mai sẽ đến thăm hỏi các người."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Câu nói của Tà vương hàm ý sâu sắc, không biết muốn nói chuyện gì?"

Thạch Chi Hiền không đáp mà hỏi lại: "Bạt Phong Hàn không có ở Trường An sao?"

Khấu Trọng thần nhiên đáp: "Bạt huynh còn có việc quan trọng, không thể đến đây."

Thạch Chi Hiền hơi giật mình, nhìn về phía dòng Khúc Giang.

Ba người nhìn theo, chỉ thấy trên dòng sông xuất hiện hơn mười chiếc thuyền nhẹ, người trên thuyền lơ lửng, tất cả đều lặng lẽ tiến về phía sào huyệt bí mật của Thạch Chi Hiền, còn có người nhảy lên bờ phải, tiến về phía căn nhà của lão.

Thạch Chi Hiền hai mắt lộ sát cơ, hừ lạnh một tiếng, đầy vẻ lãnh khốc tàn nhẫn nhưng lời lẽ lại bình tĩnh lạ thường: "Đi theo ta!"

Cả ba người cùng theo y né trái tránh phải từ phía đông nam thành đi đến một căn nhà nằm trong khu buôn bán bên ngoài Tây Thị.

Tất cả mọi người vào khách sảnh ngồi xuống, Thạch Chi Hiền trở về vẻ cao thâm khó lường, điềm nhiên: "Sở dĩ ta bảo đây là đêm đặc biệt, đó là bởi trong danh sách giết người của ta lại có thêm một cái tên."

Bọn Khấu Trọng hiểu ra, Thạch Chi Hiền đã để lộ nơi ở bí mật cho một người nào đó biết, thăm dò sự trung thành của đối phương, tạo cơ hội cho hắn bán đứng mình. Thạch Chi Hiền thực hiện những hành động này rất đúng thời cơ, đợi bọn "Tứ Đồ Phúc Vinh" đến Trường An mới tiến hành, dù cho sau khi xảy ra chuyện vẫn có thể giữ liên lạc với họ, từ đó có thể thấy Thạch Chi Hiền thật lòng muốn hợp tác với họ giết chết Triệu Đức Ngôn.

Từ Tử Lăng hỏi: "Có phải là An Long không?"

Thạch Chi Hiền lắc đầu nói: "Đã từ lâu ta không còn hy vọng với An Long. Ta sai hẳn tiếp cận Dương Hư Ngạn, nhưng ta biết hắn dám phản bội ta từ việc hắn tiết lộ bí quyết Bất Tử ấn quyết. Thạch Chi Hiền ta chưa thêm lấy mạng chó của hắn là bởi hắn còn có giá trị lợi dụng."

Rồi lão ngật ngừng hỏi tiếp: "Các người có tin tức gì của Loan Loan không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu. Gã trong lòng lại nghĩ nếu người này không phải là An Long thì là thần thánh phương nào? Nhưng điều có thể khẳng định là người này phải là kẻ ở bên cạnh Lý Uyên, cho nên sau khi biết rõ nơi ẩn thân của Thạch Chi Hiền, lập tức xúi giục Lý Uyên tấn công lão. Chuyện này sẽ có ảnh hưởng gì đối với Thạch Chi Hiền đây?

Thạch Chi Hiền thần nhiên nói: "Ánh lửa trong phòng là ám hiệu giữa ta với tên chó má đó, cho thấy ta đang có trong phòng."

Rồi quay sang Khấu Trọng: "Thiếu soái có hứng thú đi xem giết người cho vui không?"

Khấu Trọng trầm giọng: "Phải xem kẻ bị giết là ai?"

Thạch Chi Hiền mỉm cười: "Đương nhiên là kẻ Thiếu soái không muốn hắn sống trên đời."

Khấu Trọng ngắt ra: "Dương Văn Can?"

Thạch Chi Hiền cười ha hả: "Sự sống chết của hần hoàn toàn do Thiếu soái quyết định. Ta chỉ muốn mượn cái chết của hần đến cảnh cáo tên phản đồ Dương Hư Ngạn, cho y thấy rằng, người ủng hộ y dần dần đều mất mạng, cho y biết cái mùi vị cô độc như thế nào."

Từ Tử Lăng nói: "Nếu đã thảo kinh xà, như vậy sẽ không có lợi cho hành động giết Triệu Đức Ngôn của chúng ta."

Thạch Chi Hiền lạnh nhạt giải thích: "Kinh nghiệm giang hồ của Tử Lăng vẫn còn chưa già dặn. Ta chỉ mượn hành động này thăm dò thủ đoạn của các người đối với Hương gia là thuộc về hình thức nào? Điều đó phải xem các người có kế hoạch hoàn chỉnh, có thể nhờ cớ tận gốc Hương gia, cho nên việc nhỏ không nhìn sẽ hỏng việc lớn, đúng không?"

Ba người nhìn nhau, nào ngờ chỉ mấy câu nói mà Thạch Chi Hiền đã biết được rất nhiều quyết sách của họ.

Thạch Chi Hiền chép miệng: "Chuyện đêm nay khiến ta cảm thấy thất vọng với tương lai. Tốt nhất các người nên nói ra hết kế hoạch để ta khỏi vô tình phá hoại."

Cả ba gã nhìn nhau, trong nhất thời chẳng biết đáp thế nào.

- o O o -